

neeskunst als andere onderdeelen en uit dien hoofde hebben reeds verschillende staten als Italië; Sovjet-Rusland enz. de volledige medische opleiding verplichtend gesteld voor beoefenaren der tandheelkunde en zijn verschillende staten als Frankrijk, Portugal, Hongarije en eenige staten in N. en Z. Amerika er mede bezig.

Zonder gevaar voor mistasten kan men voorspellen, dat binnen afzienbaren tijd zoo goed als overal de medische opleiding verplichtend zal zijn, en daarom ben ik het volkomen eens met collega DE RUYTER MAYER, dat hij opkomt tegen het verleenen aan tandtechnici van eenige medische bevoegdheid; doch dat sluit mijns inziens ook in, dat hun iedere behandeling van of in den mond van een patiënt verboden wordt.

Laat hen blijven, waar zij behooren n.l. in het atelier; het technisch werk maken op aanwijzing van den geneeskundige, evenals de instrumentmaker voor breuken, kunstledematen, brillen enz. Houdt men hieraan niet streng de hand, dan ontaardt hun hulp zoo spoedig in meedokteren, waarvan geneesheeren op ieder gebied veel gezien en ervaren hebben, en dat leidt tot schade aan patiënt, geneeskunst en geneeskundigen stand.

Amsterdam, December 1928.

A. DRÖS.

ENQUÊTE ACRODYNIE.

Ten einde wat meer inzicht te verkrijgen in het voorkomen van het ziektebeeld der „acrodynie”, of „vegetatieve neurose”, of „ziekte van SWIFT-FEER” of „vegetatief syndroom van di- en mesencephalon” in ons land, verzoekt ondergeteekende beleefd en vriendelijk aan allen, die dergelijke gevallen in hun of haar practijk hebben waargenomen, om opgave van het aantal gevallen — met uitzondering van de reeds gepubliceerde — liefst vóór 20 Januari, zoo mogelijk met vermelding van datum (jaar, maand), van ouderdom en sexe van patiënt, van al of niet gunstig beloop der ziekte en van het al of niet tegelijkertijd voorkomen van griep.

Eventueel ook verdere gegevens zullen met dank ontvangen worden.

Voor de te nemen moeite en bereidwilligheid bij voorbaat mijn welgemeenden dank.

Roermond, Januari 1929.

J. M. WIGGELENDAM.

BEROEPSGEHEIM EN COLLEGIALITEIT.

Op bldz. 6401 van den vorigen jaargang mengt de Eerw. heer F. VAN DE LOO, als moralist, zich in het debat, geopend door dr. PINKHOF over het bovenaangehaalde onderwerp.

Met veel belangstelling heb ik kennis genomen van het standpunt van dezen kenner der menschelijke roerselen; doch ik voel mij genoodzaakt zijn opvatting in een enkel onderdeel te bestrijden.

Z.W.E. haalt een voorbeeld aan, waarbij hij meent, dat het beroepsgeheim wel geschonden mag worden n.l. waar het betreft een syphilitischen huwelijkscandidaat, die zijn a.s. bruid zal gaan besmetten. Afgezien van de middelen, die ons ten dienste staan om ons doel zooveel mogelijk te bereiken, d.i. voorkomen van den ongelukkigen loop der gebeurtenissen, meen ik en naar ik vertrouw vélen met mij, dat het schenden van het beroepsgeheim ook in dit geval *ontoelaatbaar* is. Ik zou den geachten inzender wel willen vragen, hoe hij in dit zelfde geval denkt over het geheim van den priester, die in de biecht tot dezelfde ervaring komt als de geneeskundige, uitgaande van de veronderstelling, dat de biechteling het priesterlijke gebod niet opvolgt.

Terugkeerende tot het geneeskundig beroepsgeheim wil ik erop wijzen, dat het geval door dr. PINKHOF aangehaald tot de zelfde moeilijkheid kan voeren, als dat van den syphilitischen huwelijkscandidaat.

Niet lang geleden ondervond ik dat. Een huisvader, na de geboorte van zijn kinderen besmet met syphilis; raadpleegde mij wegens ulcera in de keel en verbood ten